

15 medlemmer (Edel Saunte, Busch-Jensen, Andreas Hansen, Horn, Hans Hækkerup, Peter Jørgensen, Viola Nørlov, Thisted Knudsen [formand], Søren Andersen, Harald Nielsen, Erna Sørensen [sekretær], Niels Ibh [fra. $17/1$: Tesdorpf], Thestrup, Steen [fra $6/5$: Skytte] og Niels Pedersen). Betænkning (B. sp. 2325) afgivet $26/5$. (Ordfører: Thisted Knudsen). 2. beh. $27/5$ (F. sp. 4786). 3. beh. $27/5$ (F. sp. 4810). *Oversendt til landstinget*. 1. beh. $28/5$ (L. sp. 1254). Partiernes ordførere: Ingeborg Hansen, Elmquist, Malchau, Gudiksen og Steffensen. 2. beh. $28/5$ (L. sp. 1280). 3. beh. $28/5$ (L. sp. 1282). *Loven stadfæstet 7. juni 1952*. (Lovt. nr. 220).

Loven går ud på en ændring af de gældende regler om forligsmægling i borgerlige sager, idet *forligskommissionerne afskaffes og mæglingen henlægges til domstolene*.

Foruden de nye regler om forligsmægling indeholder loven *enkelte andre, mindre ændringer i retsplejeloven*, hvortil der i praksis havde vist sig at være særlig trang.

Loven træder i kraft *1. april 1953* (i stedet for som oprindeligt foreslået 1. april 1952).

I de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, anføres, at de hidtil gældende regler om forligsmægling i det væsentlige har hvilet på en forordning af 10. juli 1795, idet retsplejeloven af 1916 i hovedsagen opretholdt den bestående ordning. Siden retsplejelovens ikrafttræden har man imidlertid såvel på rigsdagen som i juridiske fagskrifter ved flere lejligheder drøftet betimeligheden af at opretholde den tvungne forligsmægling ved forligskommissionerne.

Ved justitsministeriets skrivelse af 20. marts 1948 blev der nedsat et *udvalg* med den opgave at afgive indstilling om, hvorvidt de gældende regler om forligsmægling i borgerlige retssager bør opretholdes, eventuelt med hvilke ændringer. Udvalget bestod af en af justitsministeriet udpeget formand samt repræsentanter for landsretterne, Den Danske Dommerforening, Foreningen af Dommerfuldmægtige i Danmark, Sagførerrådet, Den Danske Købstadforening og Amtsrådsforeningen i Danmark.

Udvalget kunne tiltræde den mod forligsvæsenet fremsatte kritik, der navnlig er gået ud på, at *forligskommissionerne forliger for få sager*, således at *udgiften* ved den tvungne forligsmægling og den *forsinkelse af retssagerne*, som mæglingen bevirker, står i misforhold til, hvad der opnås herefter.